

וקומניסטים זה בערך אותו דבר, חספ ינוקא מכות נמרצות מאביו, עוב את ה תנועה, ובגיל 16 התגייס להגנה, אגב, יחד איתו בשומר הצעיר היתה השופת אסתר אור, אותה שופטת שהחלטה בעניין התפילות בהררהבית היתה הגפרור שהצית את ההפגנות הפרועות בגדה המערבית לפני מיספר חודשים.

במלחמת השיחרור היה ינוקא מ"כ"ף של כיתת גח"ל. אהריכך הצטרף לקיבוץ תלירעים. כפי שהוא מעיד על עצמו, הוא התלבט תמיד, בכל מקום היה ה "שוויצר" של החברה. עד 1951 היה חבר הקיבוץ, פלה, עבד על הטרקטור ותקופה קצרה שימש מרכזיטרבות של המשק. ב-1951 עבר קורסיקצנינים, וחתם קבע. הוא היה מאלה שהתייצבו ליחידה 101, אולם מעולם לא יצא עם החברה לפעולות. "לא הזמינו אותי", הוא מתנצל, מאוחר יותר היה סגנו של תתיאלוף דני מט קורסיקומנדו, קצין מיבצעים וסגן מפקד פלוגה, וכפי שהוא מעיד בעצמו: "אהבתי את זה מאד." אחרי 12 שנים בצנחנים השתחרר, בדרגת רביסרן.

ב-1957 נשא לאשה את חנהלה, שלה היה נשוי חמש שנים, מאז ועד היום לא נישא בשנית ולא הוליד ילדים, והוא אומר: "זו היתה אשתי היחידה, ומי ידוע אם תהיה אחרת." ב-62' התגרש מאשתו, השתחרר מהצבא ועזב את ירושלים.

כבר אז יצא לו שם של נערישעשועים. ב-1959 הקים בירושלים, יחד עם חברים נוספים, את "אגודת יוחנן המהלך", על שם הוויסקי המפורסם ג'וני ווקר. ינוקא אירגן את החברה, שהסתובבו עם קופות ואספו כסף למען האגודה. בכסף היו קונים ויסקי ועורכים מסיבות. היו אלה ימיה הטובים של הבהמה הירושלמית, וינוקא היה חושב קבוע בבכחוס, מי באר, פינק ובקפה ניצן.

באותה תקופה ניהל רומן סוער עם המשוררת רינה שני ולדבריה היא היתה האהבה הגדולה של חייו: "אני לא יודע אם היא יודעת עד כמה אני מחשיב את הרומן שהיה לי איתה, אבל הערצתי אותה והייתי קשור אליה כמו שלא הייתי קשור אל שום אשה מעולם." כל חבריו בירו שלים היו סטודנטים, ורק הוא קצין בצבא הקבע שלמד בבית הספר החכמוני בירושלים ותולא, ושעשה בגרות אכסטרינית

המנתה הפלסטי עמי גילעדי, את דן כר אמוץ, היים חפר ועמיקם גורביץ, כולם היו סטודנטים. היו מבליים עד יום שישי בירושלים, ובסוף השבוע יורדים לתל אביב.

"היינו יושבים בקפה ניצן אצל שקדי, דן עומר, רעיף אליאס, מונשיין, אריה בובר והיים הגנבי היו או הגדנ"ע של הבהמה. תלינו כהם תיקות גדולות. קיוונו שימשיכו את הדרך, אבל הם איכנובו. פוליטיקה לא ענינה אז. עובדה, בובר

בלי בעיות, והפסיד אלפים לירות — מחיר הפקת התקליט וייצורו. כן כתב ספר בשם מקיבייה עד המיתלה, שהלך לא רע עד שבאה מלחמת ששת הימים על אלבומיה, והפכה אותו למיושן.

ינוקא היה גם מנהלה האחרון של מיס עדת קליפורניה הידועה, ועל יחסיו עם בעל המיסעדה אייבי נתן הוא מספר: "לא הייתי מאלה שעודדו את אייבי לטוס, אבל בניגוד לרבים שעודדו אותו אז, ועזבו אותו היום אני עדיין חבר שלו. לא הא-

מושבט הוא משה ינוקא, שהיה נשוי חמש שנים בצעיר רותו ומאז לא התחתן שוב. ינוקא טוען כי הגיע הזמן להביא יורש לעולם, כי הוא מוכן לעשות זאת אף ללא נישואין. הוא מצטט את קהלת, ואומר, "לא טוב היות האדם לבדו". בתמונה: עם בנו של יידו אילי גורליצקי.

אוהב ילדים

והגנבי היו ממצפן, רעיף היה ערבי מארונ וואי הייתי צנחן, ולא היה איכפת. אבל כשאני חושב היום על הוויכוחים המרים שניהלתי לפעמים עם השמאליים הקיצוניים האלה, כשאני מייצג את הימניים הקיצוניים, אני אומר לעצמי: התווכחתי, ובסוף הם צדקו.

"זאת היתה תקופה גדולה. הייתי מסדר לדודאים הופעות ב-10 לירות, והם היו מבסוטים, והיו הנשפים הגדולים של בצל"א. איפה, היום אין יותר דברים כאלה. הגדנ"ע איכזב, איכזב קשות."

ב-1962 פתח ינוקא דף חדש בי חייו. הוא ירד תל אביבה סופית, והשתלב היטב באווירה המקומית. עבד כ מנהל תיאטרון העונות, היה מנהלייצור בסרטים, אירגן פסטיבלים בנהריה, התחבר עם נשותיחברה ידועות כמו גליה ארקין, עדי קפלן, רותי בן יהודה ושרה רמון, היה שותף במנד"ס הראשון ההיסטורי, היה אמרגנם של התאומים, האחיות שמר, ובעליו של מועדון החברים ינוקא. עד ש המיטרה סגרה את המקום בגלל תלונות השכנים.

בין השאר הוציא תקליט בשם ינוקא שר ומייץ, אחרי שהתערב עם יוסי בנאי כי כל אחד יכול להוציא בארץ תקליט

על הלב מניח ינוקא את ידו, כשהוא משוחח עם יפהפייה, אחת מני רבות, שעמן נוהג הוא לקשור קשרים, במועדון חמות עכו.

ונכשל בשתי בחינות. חבריו הטובים היו מנתההלב דני גור, והפסיכיאטר ריצ'ארד קורנהויזר, שהיו או סטודנטים לרפואה. מספר ינוקא: "הכל נעשה או בתום לב, בלי הצננות. החברה לא היו עדיין אנשים חשובים, ויסקי לא שתינו, וכשלא היה כסף היו דני וריצ'ארד מסלקים אלכוהול נקי בבית החולים, והיינו שותים אותו עם מיץ אשכוליות. הקבוצה שלנו כללה אז גם את אחותו של דני, הפסלת אילנה גור, את

הירקון, בילה באיזור הצפון ולא עשה שום דבר. יום אחד ישב מול הטלוויזיה, ראה את הבדרנית מיקי קם וחש, לדבריה, כי היא נותנת לו דחיפה לצייר. את ציורו הראשון אחרי תקופתייובש ארוכה הקדיש למיקי, שבינתיים התודע אליה גם באופן אישי. אולם בכך לא הסתפק, לתערוכתו העומדת להיפתח בימים אלה הוא קורא בשמה של מיקי, "א.א.ק.י. 1".

ינוקא החל לצייר ב-1969, כשאת הדחיפה לכך נתן לו הצייר יוסל ברגנר, החברה צחקו, אבל ינוקא לקח את העניין ברצינות גמורה, עוד באותה שנה הציג את תערוכתו הראשונה בקליפורניה. אך ה תמונות שמכר באותה תערוכה התפרקו, כי הוא לא ידע להבדיל בין שמן למים. כיום הוא נאלץ להחליפן לאותם שקנו אותן בתמונות חדשות תחת אלה שנפגמו מחוסריריע. בעונה הוא מודה היום ש "החברה קנו, כי חשבו שאני לא אצייר יותר. חוץ מזה, המיסגרות היו יפות והם אמרו, מילא, לפחות המיסגרות שוות את ה-60 לירות". היום אני יותר סנוב, ובאחד הימים אהיה צייר טוב. כל יום אני לומד צבעים, סיגנונות, מקבל רעיונות."

תערוכתו הנוכחית של ינוקא היא העשירי רית במיספר. הוא מצייר שתי תמונות ביום או שתי תמונות בשבוע, הכל לפי מצבירוח. הסטודיו שלו נמצא על הר גזוורתה (מירפסת, בירושלמית) מול הים, כל ביתו מרוח בצבעים — המיטבה, הטל פון, הרהיטים. הוא רואה סימבוליקה ב עובדה שחטף את התקיה הלב יומיים אחרי שסיים לצייר שתי אלמנות ליד קיברי בעליהן.

"אנשים בודדים נהיים קשים!"

ינוקא אינו משלים עם דימוי הפליבוי שהודבק לו ואומר: "הדביקו עלי כל מיני דברים. אבל אני אף פעם לא הייתי נערישעשועים. בשביל להיות נערישעשועים צריך הרבה כסף. אני אוהב נשים יפות, מסיבות, שימחה. אני אדם שכשלא מרגישים בו, הוא עצוב. אני חושב שיש לי חושיהומור שאינו בנוי על בדיחות מספרים. פעם הייתי מיליטאריסט, היום אני פציפיסט. אהבתי להרוג, אבל היום

איש צבא קבע במשך 12 שנים היה ינוקא ש השתחרר בדרגת רביסרן משרות בצנחנים, היום מגדיר ינוקא עצמו כפציפיסט.

אני לא מסוגל להחזיק רובה. אני מוכן להחזיר את כל השטחים, כולל השטח הגדול. בסך הכל אני בן אדם שקט. אז מה רר צים ממני? אני חושב שאני אתחנן באחד הימים, אבל אני מוכן לעשות יורש גם בלי להתחנן. אחרי הכל, איך אמר קהלת? לא טוב היות האדם לבדו. ובכלל, אנשים בודדים נהיים קשים."

שרית ישי